

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. S.**, narozen X, státní příslušnost U.
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným
se sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 10. 2018, č. j. CPR-18471-7/ČJ-2017/930310-V261,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

1. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 17. 10. 2018 žalobce napadá shora označené rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 6. 2017, č. j. KRPS-329171-41/ČJ-2017-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovená doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 6 měsíců, a doba k vycestování mu byla určena v délce 15 dnů ode dne právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. Žalobce předně uvedl, že v jeho případě nebylo na místě ukládat správní vyhoštění, ale měla mu být pouze stanovena povinnost opustit území České republiky podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl, že v České republice nevykonával nelegální práci, neboť natírání plotu rodinného domu v obci K. Ú. dělal pouze jako výpomoc svému známému panu Č., za kterou neměl slíbenou žádnou finanční odměnu. Žalobce se nemohl dopustit nelegálního výkonu práce i z důvodu, že chyběl znak soustavnosti a závislosti vykonávané práce. Dále žalobce namítal, že si správní orgány nezjistily, zda se na žalobce nevztahuje výjimka podle ustanovení § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“).
3. Žalobce dále rozporoval závěry správních orgánů ohledně možnosti vycestovat do domovské vlasti, tj. na Ukrajinu. Na Ukrajině probíhá dlouhodobý válečný konflikt, který ani v současnosti nepolevuje na intenzitě.
4. Podle názoru žalobce porušily správní orgány v rámci předcházejícího správního řízení ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když si nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem, dále porušily ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, když si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, a také porušily ustanovení § 2 odst. 1 správního řádu, když nepostupovaly v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Žalobce namítal i porušení ustanovení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jelikož správní orgány neřešily oprávněné zájmy žalobce, a když nedbaly na to, aby bylo přijaté řešení v souladu s obecným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
5. Žalobce se domnívá, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie. Taktéž nebyly podle žalobce splněny podmínky pro stanovení doby k vycestování v délce 15 dnů od nabytí právní moci napadeného rozhodnutí.
6. Žalovaná vzhledem k tomu, že žalobní body byly totožné s odvolacími námitkami, odkázala plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhla, aby byla žaloba zamítnuta. Žalovaná neshledala ve svém postupu žádné pochybení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba byla podána ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žaloba je tedy věcně projednatelná.
8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
9. Při jednání, které soud k projednání žaloby na žádost žalobce nařídil, setrval zástupce žalobce na svém procesním stanovisku. Žalovaná se z jednání předem řádně omluvila, odročit jednání nežádala, soud proto projednal věc v její nepřítomnosti.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 9. 2016 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie České republiky, když vykonával práce na pozemku u rodinného domu v obci K. Ú., kde žalobce společně s dalšími muži brousili a natírali plot. Při kontrole předložil žalobce cestovní doklad, ve kterém měl vyznačeno maďarské krátkodobé vízum typu C, č. X, platné od 20. 10. 2015 do 19. 10. 2016. Uvedené vízum opravňuje žalobce ke vstupu na území České republiky, avšak neopravňuje ho k výkonu jakékoli pracovní činnosti.
11. Na základě uvedeného bylo s žalobcem ještě dne 25. 9. 2016 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. V průběhu svého výslechu žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval v noci ze čtvrtek na pátek 23. 9. 2016 z Maďarska, přes Slovensko. Do České republiky si přijel vyřídit povolení k pobytu i k práci. S vyřizováním povolení mu měl pomoci muž jménem V. Jelikož nechtěl žalobce o víkendu *jen tak sedět*, rozhodl se, že si přivydělá. Mluvil proto s Ukrajincem S., který mu domluvil práci u M. Č., pro kterého žalobce již v minulosti nějakou práci dělal. U pana Č. pracoval pouze jeden den, a to ten den, kdy byl kontrolován policií. Slíbenou měl odměnu ve výši 90 Kč za hodinu. Nepodepisoval žádnou smlouvu, pracoval pouze na základě ústní dohody, zároveň si byl vědom toho, že nemůže v České republice vykonávat práci bez platného pracovního povolení. Všichni jeho rodinní příslušníci žijí na Ukrajině, kromě jednoho syna, který pracuje v Polsku. K důsledkům správního vyhoštění na jeho soukromý život uvedl, že by to bylo špatné, protože jeho matka měla nehodu a musí platit léčbu. Dále však uvedl, že mu není známa překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z České republiky a taktéž uvedl, že mu nehrozí v případě návratu na Ukrajinu trest nebo nelidské zacházení.
12. Správní orgán I. stupně si vyžádal u Úřadu práce České republiky informaci o tom, zda měl žalobce vydané rozhodnutí o povolení k zaměstnání na území České republiky. Dne 27. 9. 2016 obdržel informaci, že žalobce neměl dle dostupných informací z centrální databáze Ministerstva práce a sociálních věcí vydáno povolení k zaměstnání.
13. Od 11. 10. 2016 byl žalobce ve správním řízení zastoupen advokátem.
14. Dne 31. 1. 2017 proběhl výslech svědka M. Č., který uvedl, že žalobce znal jeho otce, ale nestýkají se. Dále uvedl, že žalobce prováděl na svědkově domě údržbářské práce, natíral plot, opravoval plaňky a další neodborné práce. Šlo o neděli, ale myslí si, že tam žalobce pracoval i v sobotu. Většinou za tyto práce dostával materiální odměnu (oblečení, starší rádio apod.) a něco mu bylo dopláceno v penězích. Za práci, při které byl kontrolován policejní hlídkou, mu bylo vyplaceno cca 500 Kč. Svědek dále uvedl, že nevěděl, že žalobce nemůže s maďarským krátkodobým vízem vykonávat žádnou pracovní činnost.
15. Dne 3. 2. 2017 si správní orgán I. stupně vyžádal u Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. V tomto závazném stanovisku ze dne 3. 2. 2017, č. j. KRPS-329171/ČJ-2016-010022, ministerstvo konstatovalo, že je vycestování žalobce možné. Ministerstvo uvedlo, že Západokarpatská oblast, odkud žalobce pochází, a kde také žije jeho rodina, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů, nijak zasažena.
16. Dne 13. 3. 2017 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí. V něm žalobce nesouhlasil s výše uvedeným závazným stanoviskem ministerstva, neboť v jeho zemi původu stále probíhá ozbrojený válečný konflikt a neustále jsou hlášeny přestřelky a mrtví jak mezi příslušníky vojenských

jednotek, tak mezi civilním obyvatelstvem. Žalobce uvedl, že i přes to, že se většina ozbrojených útoků odehrává na východě Ukrajiny, nelze tvrdit, že mu v západní Ukrajině žádné nebezpečí nehrozí. K tomu odkázal na to, že média v roce 2015 informovala o opakovaných násilnostech, jejichž oběťmi byli i civilisté pocházející ze západní Ukrajiny. Dále žalobce ve vyjádření uvedl, že se v jeho případě nejednalo o výkon závislé práce, neboť poskytoval pouze jednorázovou přátelskou výpomoc, a z toho důvodu chybí zákonný znak soustavnosti.

17. Dne 17. 6. 2017 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o správním vyhoštění žalobce, a zároveň mu uložil zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 6 měsíců. Správní orgán I. stupně uvedl, že ho žalobce ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí nepřesvědčil o svých tvrzeních a odkázal přitom na protokol o výsledku žalobce ze dne 25. 9. 2016, kde žalobce obdobné skutečnosti vůbec nezmínil. Správní orgán I. stupně tak uvedl, že se žalobce pouze snaží vyhnout právním důsledkům svého konání.
18. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, ve kterém uvedl, že se nedopustil nelegálního výkonu práce, neboť poskytoval pouze jednorázovou přátelskou výpomoc, čímž nebyl naplněn zákonný znak soustavnosti. Dále žalobce uvedl, že správní orgán nezjišťoval, jestli se na žalobce nevztahuje výjimka podle ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti a také vyjádřil nesouhlas se závazným stanoviskem ministerstva, ve kterém bylo konstatováno, že vycestování žalobce do země původu je možné. Žalobce dále namítal porušení ustanovení § 2 a § 3 správního řádu pouze v obecné rovině.
19. Žalovaná požádala ministerstvo o přezkoumání závazného stanoviska ze dne 3. 2. 2017 a ministr vnitra jej závazným stanoviskem ze dne 19. 7. 2017, č. j. MV-83316-2/OAM-2017, potvrdil.
20. Zástupce žalobce podal dne 5. 9. 2017 k žalované vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí a znovu zopakoval, že nesouhlasí se stanoviskem ministra, že je vycestování žalobce možné.
21. Dne 1. 10. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým zamítla odvolání žalobce a potvrdila prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a zákaz vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 6 měsíců a uložena povinnost opustit území České republiky do 15 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žalovaná uvedla, že má za to, že žalobce vykonával zaměstnání bez příslušného povolení, o čemž svědčí informace uvedené ve výsledku žalobce ze dne 25. 9. 2016, kde potvrdil, že sice nepodepsal žádnou smlouvu, ale měl domluvenou odměnu za vykonanou práci a to ve výši 90 Kč za hodinu. Žalovaná neshledala důvodné ani námitky žalobce uvedené v odvolání. Podle žalované se nejednalo pouze o výpomoc, neboť z výpovědi M. Č. je patrné, že u něho žalobce nepracoval poprvé. Dále žalovaná uvedla, že bylo ověřeno, že žalobce nedisponoval žádným povolením k zaměstnání v České republice, tedy se na něho nevztahovala ani výjimka podle ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti. K námitkám týkajícím se závazného stanoviska o možnosti vycestování žalobce žalovaná uvedla, že je napadeným závazným stanoviskem vázána a není oprávněna napadené závazné stanovisko jakkoli interpretovat. Závazné stanovisko podmiňuje výrokovou část ve věci samé. V případě, že je závazné stanovisko jednoznačné, nedisponuje žalovaná prostorem pro správní uvážení. K námitce týkající se porušení ustanovení § 2 a § 3 správního řádu žalovaná uvedla, že byla námitka vymezena nedostatečně a nebylo zřejmé,

čeho se měl správní orgán I. stupně dopustit.

Posouzení žalobních bodů

22. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
23. Podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, pobývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území. Podle třetího odstavce téhož ustanovení policie vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území dále
- a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zvláštního právního předpisu, za účelem opuštění území, jestliže
 - 1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany,
 - 2. nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen, nebo
 - 3. mu uplynula doba oprávnění k pobytu na území uděleného osobě požívající doplňkové ochrany (§ 124b),
 - b) cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie a je mu umožněno dobrovolné vycestování, nebo
 - c) cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.
24. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že nebylo na místě ukládat správní vyhoštění, ale pouze měly správní orgány stanovit povinnost opustit území České republiky, a to podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na žalobce a konkrétní okolnosti jeho případu.
25. V této souvislosti odkazuje soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ve kterém uvedl, že „(...) v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.“ Při aplikaci tohoto ustanovení správní orgán vždy odůvodní, že v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Jinými slovy, že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. (...) Za situace, kdy podmínky pro vyhoštění naplněny jsou, správní orgán nemá jinou možnost, než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.“ V tomtéž rozsudku Nejvyšší správní soud odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, ve které opakovaně konstatuje, že konstrukce § 119 odst. 1

zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při naplnění dispozice právní normy zvolí. Tedy v situaci, kdy je dispozice § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců naplněna, nemůže správní orgán postupovat jinak, než že vydá rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016 č. j. 3 Azs 139/2016 – 46, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 – 19 nebo ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 – 21).

26. Vzhledem k tomu, že správní orgány dospěly k závěru, že byly naplněny podmínky pro vydání správního vyhoštění, a zároveň nebyla dána překážka pro vycestování žalobce, nemohly správní orgány uplatnit ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, ale musely rozhodnout o správním vyhoštění cizince podle ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobní bod není důvodný.
27. Dále žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, neboť žalobce má za to, že se nejednalo o výkon závislé práce, neboť pouze přátelsky vypomáhal svému příteli a za tuto výpomoc neměl ani slíbenou žádnou finanční odměnu. Žalobní bod není důvodný, neboť žalovaná dostatečně ověřila skutkový stav a tedy skutečnost, že byl žalobce zaměstnán, aniž by disponoval povolením k zaměstnání. Žalovaná poukázala zejména na informace zjištěné z výpovědi žalobce, ve které uvedl, že sice neměl podepsanou žádnou pracovní smlouvu, ale měl slíbenou mzdu 90 Kč na hodinu. Dále žalovaná poukázala i na výpověď svědka M. Č., pro kterého žalobce činnost vykonával, a který uvedl, že u něho žalobce pracoval opakovaně a že za uvedenou činnost spočívající v opravě plotu měl dostat zaplacen asi 500 Kč. Žalobce za dříve poskytované práce obvykle dostával i materiální odměnu v podobě oblečení nebo starého rádia, rozdíl mu byl vyplácen v penězích. Soud k tomuto doplňuje, že z protokolů o výsledku žalobce a o výsledku svědka vyplývá, že se žalobce a tento svědek nijak nestýkají, blíže se neznají, tudíž nelze dovodit žádné bližší přátelské vztahy, na základě kterých by si mohli poskytovat bezplatnou výpomoc. Soud má za prokázané, že žalobce provozoval minimálně v den kontroly policií závislou činnost, k jejímuž výkonu nedisponoval potřebným povolením. Tímto žalobcovým jednáním byly naplněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.
28. Žalobce také namítl, že si správní orgány nezjistily relevantní informace od Úřadu práce ČR, zejména zda se na žalobce nevztahuje některá z výjimek dle § 98 zákona o zaměstnanosti. Soud uvádí, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí zcela konkrétně vyjádřila k tomu, že od Úřadu práce ČR bylo vyžádáno sdělení, zda bylo žalobci vydáno povolení k zaměstnání (ve sdělení stálo, že žalobce nedisponoval žádným povolením). Dále žalovaná uvedla, že žalobce nepředložil žádné dokumenty, ze kterých by bylo možné dovodit, že žalobce výjimku podle § 98 zákona o zaměstnanosti splňuje. Soud ve správním spisu ověřil, a ostatně tak i citoval výše, že si správní orgán I. stupně vyžádal uvedené stanovisko Úřadu práce ČR. Tvrzení žalobce tak není pravdivé a námitka není důvodná. Žalobce zároveň netvrdí a ani jakkoli neprokazuje, že některou z výjimek podle ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti splňuje, proto soud tuto podmínku z moci úřední blíže nezkontroloval. Soud toliko ověřil, že si správní orgány vyžádaly příslušné stanovisko Úřadu práce ČR, na základě kterého zjistily, že žalobce žádným povolením k výkonu zaměstnání na území ČR nedisponoval. Dále soud ověřil, že se žalovaná zabývala i splněním podmínek výjimky podle ustanovení § 98 zákona o zaměstnanosti a uvedla, že nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly naplnění této výjimky.
29. Žalobce rovněž brojil proti závěru správních orgánů o možnosti vycestovat do země

původu, tj. na Ukrajinu. Žalobce uvedl, že na Ukrajině pokračuje vnitrostátní válečný konflikt, který nepolevuje na intenzitě a že jsou hlášeny přestřelky, včetně mrtvých i mezi příslušníky vojenských jednotek, ale také mezi civilním obyvatelstvem. Dále žalobce uvedl, že z informací OAM vyplývá, že je situace na východě Ukrajiny neustále napjatá a že se po dvou letech konfliktu v samozvaných republikách (Doněcké a Luhanské) vytvořilo v rámci celé Ukrajiny prostředí nestability.

30. Judikatura správních soudů je v souvislosti s rozhodnutími týkajícími se správního vyhoštění či mezinárodní ochrany k aktuální situaci na Ukrajině konzistentní. Nejvyšší správní soud opakovaně shledává, že navrácení jednotlivců na Ukrajinu je z hlediska principu non-refoulement možné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17, či ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 – 26). Ve výše odkazovaných případech Nejvyšší správní soud opakovaně poukazoval na to, že se zhoršená situace týká pouze části východní Ukrajiny, přičemž vnitřní přesídlení do jiné oblasti státu představuje relevantní možnost občanů Ukrajiny nalézt bezpečí přímo ve své zemi původu. V nyní projednávané věci je bezpečnostní situace na Ukrajině v podstatě obdobná. Zhoršená situace je stále ve východní části Ukrajiny. Nad to bydlí žalobce v Zakarpatské oblasti, což je nejzápadnější část Ukrajiny.
31. Žalobce nejprve do protokolu o výsledku účastníka řízení dne 25. 9. 2016 uvedl jako účel své cesty do České republiky vyřízení *papírů* a povolení k pobytu a k práci. K okolnostem vycestování uvedl, že mu není známa překážka nebo důvod, který by mu znemožňoval vycestování z území České republiky, také mu na Ukrajině nehrozí trest nebo nelidské zacházení. Žalobce zároveň nežádal doplnit výpověď ani neuvedl další skutečnosti, které by se týkaly bezpečnostní situace na Ukrajině apod. Válečný konflikt anebo obavu o svůj život či bezpečnost v protokolu vůbec nezmínil. Poprvé uvedl až dne 13. 3. 2017 ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, že nesouhlasí se závazným stanoviskem ministerstva, ve kterém bylo uvedeno, že je vycestování žalobce do země původu možné. Žalobce uvedl totožnou formulaci jako v žalobě, tj. obecné informace o probíhajícím konfliktu a o tom, že média informovala již v roce 2015 o opakovaných násilnostech, jejichž oběti byli i civilisté pocházející ze západní části Ukrajiny. Správní orgán I. stupně na tuto námitku reagoval na str. 4 prvostupňového rozhodnutí, tak, že ji v souvislosti s uvedeným skutkovým stavem vyhodnotil jako účelovou a neodpovídající skutečnosti, a zároveň uvedl, že je závazným stanoviskem ministerstva vázán. Žalobce brojil proti uvedenému stanovisku ministerstva i v odvolání, ve kterém opět uvedl totožnou formulaci důvodů, jako ve vyjádření k podkladům či v žalobě. Na základě zpochybnění závazného stanoviska ministerstva ohledně možnosti vycestování žalobce do země původu, si žalovaná vyžádala revizní stanovisko ministra vnitra, které opět potvrdilo, že vycestování žalobce je možné.
32. Soud přihlédl k tomu, že žalobce neuvedl do protokolu o výsledku účastníka řízení ze dne 25. 9. 2016 žádné překážky, které by mu bránily ve vycestování, ani nezmínil žádné skutečnosti k probíhajícimu válečnému konfliktu na východě Ukrajiny, na základě kterých by bylo možné konstatovat, že je vystaven nebezpečí vážné újmy. Naopak žalobce zcela jasně vyjádřil, že účelem cesty do České republiky bylo vyřídit si povolení k pobytu a k zaměstnání. Informace, které později k válečnému konfliktu na Ukrajině uváděl, byly jen obecného charakteru. Žalobce je nikterak nespecifikoval a neindividualizoval. Zároveň neuvedl ani konkrétní odkazy nebo podklady k informacím, ve kterých zmiňoval, že byly

zaznamenány oběti i ze západní části Ukrajiny. Z toho, jak žalobce tuto informaci formuloval, totiž nebylo možné ověřit ani to, jestli tito občané byli obětí násilností v západní části Ukrajiny, anebo jestli se jeli bezprostředně účastnit bojů na východě Ukrajiny a tam byli následně zabiti. Žalobce neuvedl žádnou individualizovanou informaci, která by byla způsobilá zpochybnit závěry uvedené v komplexně zpracovaných závazných stanoviscích ministerstva či ministra vnitra. Zdejší soud neshledal žádný nesoulad v informacích uvedených v závazných stanoviscích a v podkladech, na základě kterých byla závazná stanoviska vydána. Žalobní bod tak není důvodný.

33. Žalobce dále velmi obecně namítal, že správní orgány nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, který je nezbytný „*vzhledem ke konkrétním okolnostem případu*“, a dále, že si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na shora uvedené není závěr napadeného rozhodnutí pravdivý.
34. Žalobce v tomto žalobním bodu velmi obecně naznačil možný nedostatek napadeného rozhodnutí, ovšem konkrétně nerozporoval žádný z podkladů pro vydání rozhodnutí (kromě již výše zmíněného a vypořádaného stanoviska o možnosti vycestovat do země původu) a zároveň nepředložil ani podklady jiné, které by svědčily o opaku, než co správní orgány konstatovaly. V této souvislosti proto postačuje, když i zdejší soud se vypořádá s uvedeným žalobním bodem obecně a stručně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí dostatečně vysvětlila, na základě jakých skutkových okolností bylo vydání správního vyhoštění oprávněné. Dále tato svá skutková tvrzení podložila konkrétními důkazy, zejména protokoly o výsledku účastníka řízení a o výsledku svědka. Žalovaná se též řádně vypořádala i s odvolacími námitkami žalobce. Jelikož žalobce neprokázal, že by žalovaná odůvodnila své rozhodnutí na základě mylných nebo nepravdivých informací a ani žalobce nepředložil žádné důkazy, které by měly vliv na jeho původní výpověď, konstatuje soud, že je i tento žalobní bod nedůvodný.
35. Na závěr žalobce opět velmi obecně uvedl, že se domnívá, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců. A dále že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobci současně podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
36. V první řadě soud upozorňuje na nepřesnost, které se žalobce dopustil, a to, že mu nebylo uloženo správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců ale podle písm. b) bodu 3 téhož ustanovení. Soud má za to, že v této části žaloby došlo ke zjevnému omylu, kdy pravděpodobně zástupce žalobce vlivem nepozornosti ponechal část odstavce ve znění, v jakém bylo vypracováno k obdobnému případu. Nicméně soud musí znovu konstatovat, že je žalobní bod velmi obecný a neobsahuje jediný argument, kterým by bylo tvrzení žalobce podpořeno. Soudu tak není poskytnuta ani základní rovina úvahy, kterou by mohl prozkoumat a na základě které by se mohl vypořádat s uvedeným konstatováním. Proto soud znovu opět velmi obecně konstatuje, že byly splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění včetně uložení zákazu vstupu na území členských států Evropské unie po dobu 6 měsíců, a to z důvodu, že správní orgány řádně zjistily, že žalobce pracoval na území České republiky, aniž by

k tomu disponoval řádným povolením. Tímto jednáním proto naplnil podmínky pro uložení správního vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Jelikož byly splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění, byl správní orgán zároveň povinen stanovit dobu pro vycestování podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Neboť i z vymezení pojmu *správní vyhoštění*, jak je definováno v § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, vyplývá, že se jedná o ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území a doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2018

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně